

Talán soha nem készült magyar költségvetés kiterjedtebb és veszélyesebb nemzetközi bizonytalanság közegében, mint az Orbán-kormány 2012-es költségvetése. Az egész világgazdaság, és benne különösen az európai, recseg-ropog, inog, váratlan és kieroszakolt összedőlések, még nagyobb pénzügyi válságok keletkezhetnek. Meghasonlítottá teszi Európát és Amerikát és ezeknek kormányait – tisztelet a kivételnek –, hogy a világ két legnépesebb országa és ezek közül is a nagyobbik, Kína, nemhogy nincs válságban, hanem fényesen halad, és fölébe kerekedni készül az euro-atlanti államok gazdaságának.

A liberális piacgazdaság, amelyet áterőltettek Európára a szociális piacgazdaság helyett, sem a meghirdetett formájában, sem a gyakoroltban nem felelt meg Európa igényeinek, szellemének, történetének. 1989–90 után pedig, amikor a közép-európai országok kikerültek a szovjet fennhatóság alól, a liberális piacgazdaságnak az az erőszakos, gyarmatosító, piacfoglaló formája valósult meg, amelyet David C. Korten írt le a harmadik világra nézve „A tőkés társaságok világuralma” című korszakalkotó művében. A liberális piacgazdaság – a már a fogyasztóiség végső állapotába jutott rendszer – a maga végső, kimeneti állapotában jutott hozzá a szovjetnek valóban ellenálló és a forradalmak sorát felvonultató európai közép államaihoz és durván lerombolta, meghódította azokat. Ez különböző mértékben sikerült, függően az egyes nemzeti ellenállásoktól. A legteljesebb sikert Magyarországon érte el. Amerikába és a hódító liberális, cionista központokba bekötött része tálcán kínált mindent, ami magyar. Mindent – ez a kiárusítás egészen mostanáig, Orbán kétharmados győzelméig – elzárt minden nemzeti kibontakozást, kultúrában, gazdaságban, társadalmi életben. A magyar kormányok a Világbank, az IMF és aztán az Amerikával versenyt hódító európai államok és rosszul eresztékelt Unio – Maastricht! – bábkormányai lettek. A közbeiktatott négyéves Orbán-kormányzást a liberálisok és a bolsevikok által hirtelen felnövelt Torgyán-féle kiscgazda szövetséges tette lehetetlenné, miközben ez a párt hatalmas magyar gazda- és paraszti tömegeket csapott be, ringatott bele gazdamítoszba.

Kína közben szépen, csendesen írta történelmét. Kína csak technológiát, tudást, módszert importál évtizedek óta. Egy sokrétű nép elkezdett tanulni. Amit ellesett, amit behoztak az olcsó munkaerő piacára, abból hamar kínait csinált. Hamar saját nagyobb, még fejlettebbet, saját munkán alapulót épített rá. Pusztá léte ma élő cáfolata az egész kozmopolita liberális piacgazdaságnak. Kína ma elsősorban termel, dolgozik, terem, mégpedig egy állam vagy a párt következetes irányításával. Végző soron az állam irányítja a gazdaság mindkét részét, a tőkést is és a szocialistát is. A világ gazdasági és pénzügyi bizonytalanságnak és a teljes kiszámíthatatlanságnak részben ez az oka: a Nyugat vezetői több váltás óta pontosan tudják, hogy elvesztették a mérkőzést, mégpedig magával az állammal szemben, de hogy ez a saját társadalmuk előtt ne derüljön ki, válságból válságba, s akár végző romlásba képesek dönteni saját gazdaságaikat.

Ez hihetetlenül gonosz program. Egy állandóan válságból válságba, recesszióból kis kilábalásba, majd újra visszaesésbe lökdösött gazdaság és társadalom ebben az állapotában sokáig birtokolható és kihasználható, míg ellenben, ha elismeri, hogy legyőzték és éppen az az állam, a nemzetállam győzte le, amelyet szétvert, akkor a jobbat, az életképesebbet kell bevezetni és a romokon át kell adni a hatalmat a népnek. A saját népi-nemzeti erőnek. Minthogy Amerikában ilyen már csak vékony, földalatti ereken található, hiszen ezt a társadalmat rá lehet bolondítani arra is, hogy az változást jelent számára, ha a liberálisok és a fővonal egyik kézben tartott alakját választja meg elnöknek, aki történetesen fekete, ma már arra nem lehet számítani, hogy az amerikai társadalom kilép a fogyasztói mediabutításból, a liberális konszenzusból. Amerika robbanni fog. De hogy ne robban hasson, kap válságot, válság után válságot.

A senki által meg nem választott befektetők uralkodása folytatódik. De Európában elkezdődhet a választottak és nemzetállamok korszaka. Ebben most, és ez szinte hihetetlen, Orbán Viktor Magyarországa jár élen. Ez a közelmúltunk történetéből nem következik, ez csoda. Magyar csoda. Még egy. A befektetők pedig oda jutnak, hogy szégyenszemre dolgozniuk kell.

Még ugyanehhez a kérdéskörhöz tartozik annak a tisztázása, hogy kik is hát azok a befektetők. Mert, hogy ma a befektetők uralkodnak a nyugati világ felett, az kétségtelen, de az is az, hogy személyesen nem tudjuk, kicsodák-micsodák ők. Sok ember még életében nem látott befektetőt és talán nem is fog. A befektető személytelen hatalom. A híradásokból csak azt halljuk, hogy a befektetők elpártoltak egy-egy országtól, kormánytól, részben azért, mert a hitel- és kockázatminősítő intézeteik eltanácsolták őket az ottani befektetésektől. Addig, amíg az illető ország és kormány el nem nyerte újra a befektetők jóindulatát és a hitel- és kockázatminősítők kegyét, nem történik befektetés. Az ország éhenhal, a kormányt elkergetik és akkor újra jönnek a jókedvű befektetők és betérítik befektetési papírokkal a romokat. A nép pedig elégedett az új

kormány, amely a befektetők kormánya.

De hát, mégis, kik ezek a befektetők? Sok pénzük van és a befektetés a mániájuk. Befektetés nélkül egy percig nem tudnak ellenni. Nem csupán egyéenként, hanem halmazban is befektetnek, befektetési alapokba állnak össze és célzottan öntik a pénzt azokba az államokba, amelyeket később magukra hagynak. Nagyon valószínű, hogy amikor befektetésekkel benyomulva némi virágzást idéznek elő, már tudják, mikor fognak – hitelminősítőik tanácsára – kivonulni, és romokat hagyni maguk után. Egy-egy állam, földrész állandó virágzása, növekedése ugyanis nem is lehet a céljuk, mert az a végüket jelentené. Egy gyarapodó ország nem szorul befektetőkre, sőt maga is befektetővé válik. Lásd: Kína.

Ma már elég világosan kitetszik: a befektetők a fél világ urai. Csak azt nem látjuk, kicsodák személy szerint és együttesen. Bankárok és bankok? Politikusok, kik a nagytőkéből érkeztek a politikába, hadseregtábornokok, akik befektetői székekbe ültek bele, zsarnokok, akik előbb magukba nyelték a befektetéseket, aztán átvitorláztak vele egy másik régióba és rászoktak a befektetésre. Avagy egyszerűen csak a bankok és a bankárok a befektetők, de nem mindig nevezik magukat bankárnak. A befektető sokkal személytelenebb.

A tőke, a pénz és kezdetben az áru személytelenítését részben a zsidó kereskedők találták ki már a középkor vége táján, amikor a Közel-Keletről Velence felé vitorlázó hajóikat a törökök és a máltai lovagok kifosztották, ha megtudták, hogy zsidó. Ezért fiktív nevekkel próbálkoztak először, majd szépen kialakították a személytelenített tőkét, árut, váltóval, hitellel, bemutatóra szóló kötvénnyel személytelenítve pénzüket. Ez mára a befektetők személytelenségévé változott.

Országgra szóló befektetést nem illendő személyesen tenni. De hát ne köntörfalazzunk: a befektetők maguk a bankok és a bankárok. Csak a bankoknak és bankároknak áll rendelkezésükre annyi pénz, amennyi a fél világ befektetéseihez kell. A bankok vásárolják fel a kibocsátott kamatozó államkötvényeket, s a bankok szervezik meg magukat a kötvénykibocsátásokat és aukciókat is, s nem restek diktálni a kibocsátandó kötvény kamatát, lejáratát, vagyis a saját hasznukat. A bankok szerveznek maguknak hitelminősítő intézeteket, tulajdonképpen állampofozó intézményeket, és a bankok indítanak el óriási karitatív akciókat, ha egy-egy terület nagyon éhezik vagy egy állam nagyon nagy bajba került – miattuk. Ez beteg, önemésztő rendszer, jelenlegi patológiás esete Görögország, de tágabban véve egész Európa. Igen ám, de az önemésztés immár nemcsak a befektetők nyűge alá került népekre és államaikra érvényes, hanem a bankárookra is. Mert már nem tudják szabályozni sem a bedöntendő, sem a talpon hagyandó államok sorát és egyes államokhoz még Európában és Dél-Amerikában is nehezen férnek hozzá. Több a baj, nagyobbak a költségek, hevesebb a

Írta: Csurka István

2011. október 16. vasárnap, 07:59 - Módosítás: 2012. január 24. kedd, 21:35

---

népek ellenállása, több a kalóz máltai lovag és, ami a legnagyobb baj: több a török. Ezt persze nem csak magára a török népre kell érteni. A rendszer kiszámíthatatlanná vált. A befektetés elveszhet. Ezt megelőzendő kell a válságokat állandósítani és az egyes állami rendszerekből minél több pénzt átparancsolni a befektetők bankjaiba és elvonni a néptől.

Meg kell tiltani az egyes államoknak az önálló, saját hatáskörben való pénzkibocsátást. Se aranyból ne verhessenek tallért, se papírhúszszest ne nyomtathassanak bizonyos célszerű beruházásaik fedezésére, hanem csak kamatos pénzből legyenek kénytelenek gazdálkodni. Kamatos pénzből, amiből mindig annyi van, amennyit ők megszabnak. Ez egyszerűen ördögi.

Kína nem ezt tette. A maoizmus örületétől megszabadulva, az új vezetés elkezdett józanul építkezni és teremteni. Senki nem tudja, hogy ehhez mennyi jüant bocsátottak ki és mennyi és milyen kölcsönt vettek fel, s milyen feltételekkel. A kommunista Kína saját pénzkibocsátását senki nem ellenőrizhette. Mindenesetre az éhínséget fel kellett számolni és a kínai parasztot érdekeltté kellett tenni a rizstermelésben. Mindenesetre, ha ezekben az időkben súlyos kamatterhek nyomták volna a rendszert, képtelenség lett volna megindítani a fejlődést. És ma? Kína az USA legnagyobb hitelezője, legalábbis a saját nagybankjain és FED-jén kívül. Az USA azonban a FED-en keresztül szintén pénzt nyom, az állam azonban a FED-nek, azaz egy magánbanknak kamatot fizet azért a dollárért, amit a rendelésre leszállít. Így roppant mennyiségű semmivel sem fedezett papírdollár forog a piacokon, Kína már intette is az Egyesült Államokat, hogy ezzel a birtokában lévő dollárt is hígítja.

Ezek a magyar költségvetés valós körülményei. Magyarország kénytelen a pénzpiacról élni, miközben saját érdekében mindent el kell követnie államadóssága csökkentésére, mert az előző rendszerek szándékosan, a befektetők sugallatára és érdekében felhalmozott adósságának a kamatai is iszonyú terhet jelentenek, és ráadásul be kell tartania számos olyan európai szabályt, a hiány mértékét, a pénzforgalom szabadságát illetően, amelyek gúzsba kötik. Nem kérheti és nem utasíthatja a saját Nemzeti Bankját, hogy teremtsen neki X milliárd kamatmentes forintot, amelyből a földkéreg adottságait kihasználva geotermikus energiát termelhet és Y mennyiségű munkást foglalkoztat tisztességes bérért. Vagy ha éppenséggel úgy tetszik neki, a legmagasabb képzésben részesíti a nép egyszerű gyermekeit és ifjait egy új kollégiumi hálózat megszervezésével. A világnak, az életnek ez volna a természetes menete, elrendezése, egy független állam önálló élete, de ez nem lehetséges, mert az uralkodó, főáramú közgazdasági elméletek, a bankárok által szorgalmazott elméletek ezt tiltják. Voltaképpen a befektetők tiltják. A világ felének urai tiltják. A máltai rablók elől menekülő hajósok utódai tiltják.

Ezek a magyar költségvetés körülményei. Ebben a helyzetben csak védekező és csapáselhárító és rendkívül takarékos költségvetést lehet készíteni. Ellenségek, durva tekintetek, ostorcsapások között kell meztelenül elvonulni a magyar költségvetés leányalakjának, mint egy Jancsó-filmben. A belső ellenzékecs-ke pártocskái természetesen a befektetők megbízásából teszik megjegyzéseiket és szervezik meg az egyelőre vérszegény tiltakozásokat. Ki van adva: most mindenki követeljen. Ha a kormány nem ad, népnyzó.

A befektetők utasítására az ellenzék úgy tesz, mintha nem látná a világgazdasági körülményeket, nem látná az egész követelés képtelenségét. Mindenért az alig másfél éve kormányzók a felelősek és az ország példátlan kirablása az elmúlt nyolc év alatt már önmagában is nem lenne lehetetlenné egy gondosan szociális költségvetést és elosztást. Most követelni kell, mert így lehet zavarba hozni a kormányt, amely alkotmányozott, amely élenjáró harcot folytatott a befektetők, a bankárok ellen, s amelyet a fent leírtakon kívül számos más körülmény és maffiás pénzügyi-befektetői fenyeget. Most derült ki, hogy a Magyarországon működő külföldi bankok a devizahitel-ügybeli sértettségük miatt egyszerre emelték meg forinthitelek kamatát. Ez már háború. Ebben azonban béke-költségvetésre van kényszerítve a kormány.

A befektetők terve, szándéka világos: most az elégedetlenség növelésével meggyengíteni a kormányzatot, hogy ne tudjon erős nemzetállamot teremteni. Rohamra, fiúk, a magyarság ellen! Csak nem képzelik, hogy akármennyire a végóránkat éljük, megtűrünk egy magyar nemzetállamot Európa közepén? Az a követelőzés, az a gátlástalanság, amit a befektetők megbízásából ma mindhárom ellenzéki párt és a hozzájuk kapcsolódó, magát szakszervezetinek mondó tábor tanúsít, most egyszerűen magyarellenesség. Ha nem is ugyanazon a hangon szól, mint Kertész Ákos, arról a töről fakad. A szél onnan fúj, de ez a szél bűdöset hoz. A magyar nép tanult államalkotó nép volt és még mindig azzá emelheti magát. Megérzi a talmiságot. Átvészeli a nehéz időket és elszámoltatja a befektetők gátlástalan, magyarelles, erkölcstelen és beteges megbízottait. Voltak itt már nehéz napjaik az ávósoknak.